

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl samosoudkyní Mgr. Martinou Petříkovou v právní věci žalobkyně: **xxxxxxx**, zast. JUDr. Emilem Švingerem, advokátem se sídlem Smetanova 78, 397 01 Písek, proti žalovanému: **xxxxxxx**, zast. JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Zahradnická 140, 261 01 Příbram, **o výživné manželky,**

t a k t o :

I.

Žaloba o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni výživné ve výši 8.000,- Kč měsíčně od 9.2.2015 do 8.2.2016, **se z a m í t á .**

II.

Žalobkyně **j e p o v i n n a** zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 52.093,50 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Vladimíra Kyseláka, advokáta v Příbrami I, Zahradnická 140.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 9.2.2015 a změněnou se souhlasem soudu domáhala proti žalovanému výživného manželky ve výši 8.000,- Kč měsíčně od 9.2.2015 do 8.2.2016. Podle žalobních tvrzení byli účastníci ke dni podání žaloby manželé, přičemž jejich manželství bylo uzavřeno dne 25.10.1980. Z tohoto manželství se narodily děti xxxxxxxx, které jsou již zletilé. Dne 23.10.2014 podal žalovaný návrh na rozvod manželství. U ústního jednání ve věci rozvodu manželství žalovaný uvedl, že od srpna 2014 žije s jinou ženou, tudíž z tohoto tvrzení jednoznačně plyne, že s žalobkyní nesdílí rodinnou domácnost. Žalobkyně je osobou samostatně výdělečně činnou, kdy její průměrný měsíční příjem činí cca 7.000,- Kč. Ke dni podání žaloby byla žalobkyně dlouhodobě nemocná. Žalobkyně byla v pracovní neschopnosti od ledna 2015 do konce března 2015 a dále pak od srpna 2015 do konce června 2016, přičemž od srpna 2015 až do června 2016 pobírala nemocenskou ve výši v průměru 4.500,- Kč měsíčně. Žalovaný je zaměstnancem xxxxxxxx., kde jeho průměrný měsíční příjem činí nejméně 18.000,- Kč, přičemž žalovaný má další pracovní poměr v Německu, kde jeho měsíční příjem činí cca 12.000,- Kč. Žalobkyně obývá byt v domě žalovaného na adrese xxxxxxxxxx. Žalovaný, který v tomto bytě nebydlí, zde hradí náklady spojené s bydlením ve výši cca 4.000,- Kč měsíčně. Krom výše uvedeného se však žalovaný nikterak nepodílí na financování základních životních potřeb žalobkyně. Co se týče dvou psů, které mají účastníci, tak na jejich výživu žalovaný žalobkyni za celou dobu ničeho nepřispíval. Účastníci mají závazky z úvěrů poskytnutých jim za trvání manželství, z nichž žalobkyně dle dohody účastníků má splácet měsíčně částku přesahující 4.000,- Kč a žalovaný pak splácí 2.000,- Kč měsíčně. Žalobkyně dovozuje, že životní úroveň manželů není stejná, vzniká nepoměr mezi životní úrovní manželů, když příjem žalovaného činí minimálně 30.000,- Kč měsíčně, zatímco žalobkyně je bez příjmu. Proto by žalovanému měla být stanovena vyživovací povinnost vůči žalobkyni minimálně ve výši, která zajistí uspokojení jejich základních životních potřeb, přičemž za tuto minimální výši žalobkyně považuje částku 8.000,- Kč.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Podle žalovaného účastníci nevedou společnou domácnost od konce roku 2013, a to z důvodu známosti žalobkyně. Žalobkyně s žalovaným nežila jako manželka více než 10 let před koncem jejich manželství, které bylo pravomocně rozvedeno ke dni 9.2.2016. Od konce roku 2013 do 8.2.2016 žalobkyně žalovanému neposkytovala jakoukoli úsluhu či službu. I přes tyto skutečnosti, když spolu účastníci v rozhodné době nežili, žalovaný financoval veškeré potřeby žalobkyně. Pokud jde o její bydlení na adrese xxxxxxxxxx, kde žila do března 2016, tak žalobce jako výlučný vlastník tohoto domu platil měsíčně elektřinu ve výši 3.000,- Kč, plyn ve výši 3.500,- Kč, vodu ve výši 1.700,- Kč, dále televizi, popelnice, internet, tj. cca 9.000,- Kč měsíčně, přičemž na uvedené adrese žalovaný nebydle, do března 2016 tam bydlela výlučně žalobkyně. Objekt domu na adrese xxxxxxxxxx spoluužívá ještě matka žalovaného, která si elektřinu hradí sama a žalovanému přispívá na plyn a na vodu celkem 1.500,- Kč měsíčně. Dále žalovaný hradil pojištění domu ve výši 2.700,- Kč ročně, daň z nemovitosti ve výši 1.500,- Kč ročně, poplatek za psy ve výši 500,- Kč ročně a výživu pro psy v měsíční výši 300,- Kč až 400,- Kč. V roce 2014 hradil operaci jejich psa ve výši 12.500,- Kč a dále přispěl na další operaci pejska částkou 2.000,- Kč. Žalovaný v roce 2015 uzavřel kupní smlouvu ohledně bytu na adrese xx a zajistil a uhradil opravu oken, přičemž od srpna 2015 do března 2016 zde hradil sám nájemné a energie v částce 2.850,- Kč měsíčně. V tomto bytě nyní bydlí žalobkyně, žalovaný jí však

stále přispívá polovinou na nájemné. Navíc žalovaný v rozhodném období splácel společný dluh na hypotéce s měsíční výši splátky 2.500,- Kč a společný úvěr na osobní automobil xxx ve výši 2.180,- Kč měsíčně a měl další výdaje ve výši 5.000,- Kč, tyto však nijak blíže nespecifikoval. Žalovaný tak dle svého názoru svým způsobem plnil vyživovací povinnost k žalobkyni. Co se týče příjmů žalovaného, tak tento pracuje u xxxx s průměrným výdělkem cca 17.000,- Kč. Pokud jde o pracovní poměr žalovaného v Německu, pak nejde o stálý příjem, nýbrž o nepravidelné činnosti, kdy příjem žalovaného se po odečtení nákladů pohybuje mezi 5.000,- Kč až 6.000,- Kč. Pokud jde o příjmovou stránku žalobkyně, tak tato je osobou samostatně výdělečně činnou v oblasti kosmetiky, výkladu karet a numerologie s příjmem 12.000,- Kč až 15.000,- Kč měsíčně. Pracovní neschopnost žalobkyně byla vyvolána její tendencí ztížit žalobci průběh rozvodového řízení. Žalobkyně je naprosto jednoznačně schopna se sama živit, což byla i v rozhodné době do 8.2.2016, neboť dle žalovaného vykonávala svou podnikatelskou činnost i v době nemoci. Žalobkyně si nemohla v rozhodné době žít špatně, neboť měla svůj příjem a nemocenskou, bydlela zcela zdarma a nehradila ani žádné jiné společné výdaje. V té době též provozovala služby vykládání karet. Za rozvodem manželství účastníků stojí pouze nevěra žalobkyně, která svojí nevěrou s několika muži zapříčinila rozpad manželství účastníků. Účastníci se na rozvodu dohodli na jaře 2014, kdy měla žalobkyně stále svoji známost. Teprve na základě dohody ohledně rozvodu si i žalovaný v srpnu 2014 našel známost. Poté, co žalovaný podal na základě vzájemné dohody návrh na rozvod, žalobkyni její přítel opustil a navíc žalobkyně musela podstoupit menší operační zákrok, což mělo za následek, že žalobkyně vše, na čem se původně s žalovaným dohodli, popřela. S ohledem na shora uvedené žalovaný považuje žalobu zcela v rozporu s dobrými mravy, neboť nemůže být možné, aby jeden z partnerů takovým způsobem ublížil druhému a pak, pokud mu to nevyjde, alespoň žádal výživné po bývalém partnerovi.

Mezi účastníky byla nesporná tato tvrzení: účastníci spolu nejméně od podání návrhu v této věci, tj. od 9.2.2015 nežijí a nevedou rodinnou domácnost a že v rozhodné době nemají vyživovací povinnost k dětem.

Z výpovědi svědkyně xxxxxxxx dcery účastníků, je zjištěno, že žalobkyně se svědkyni svěřila, že byla žalovanému nevěrná, zhruba v letech 2013 a 2014. Jednalo se o dva milence. Žalobkyně chtěla, aby jí svědkyně poskytovala alibi před otcem, tj. žalovaným. Jeden milenec má xxxxxx a jmenoval se zřejmě xxxxx svědkyně zná jeho dvě dcery. Druhý milenec byl nějaký xxxxxx. Žalobkyně svědkyni popisovala jejich milenecký poměr, milence ukazovala na fotkách, neboť v té době byly jako kamarádky. Vše, co se týká rodiny, šlo u žalobkyně v tu dobu stranou, žalobkyně řešila veškeré problémy, jen které měl xxx Žalobkyně byla většinou zavřená ve svém pokoji, nezúčastňovala se společných akcí, jako např. grilování na zahradě ani starání se o domácnost a ani o manžela. Žalovaný měl vždy dvě zaměstnání, maximálně se věnoval rodině. Svědkyně žila ve společném domě s žalobkyní a žalovaným do září 2013. Svědkyně žalobkyni osobně sama nikdy při nevěře nepřistihla. Poté, co se žalovaný svědkyni svěřil, že má nějaké tušení, mu svědkyně skutečnost o matčiny milencích sdělila. Od okamžiku vyrazení žalobkynina mileneckého poměru přerušila tato se svědkyní kontakt. Pokud se týká mileneckého poměru žalovaného, tak tento navázal poměr teprve poté, když zjistil, že vztah s žalobkyní nemá smysl, a také poté, co žalobkyně sama navrhla rozvod. Žalovaný by se z domu nikdy neodstěhoval, ale protože se určitým způsobem žalované bál, neboť posléze došlo k urážení a i fyzickému napadení ze strany žalobkyně, tak se odstěhoval k přítelkyni.

S matkou byla svědkyně naposledy v kontaktu v prosinci 2015, od té doby, co svědkyně informace o milenci sdělila otci, se s ní matka přestala bavit. S otcem je svědkyně v kontaktu.

Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo zjištěno, že žalobkyně byla od 24.11.2014 práce neschopná s tím, že od 25.11.2014 měla povoleny vycházky v době od 13:00 do 19:00 hodin.

Z daňového přiznání žalobkyně vyplývá, že její příjmy za rok 2013 činily 258.605,- Kč a její výdaje za daný rok pak činily 174.264,- Kč.

Z potvrzení o výdělcích žalovaného soud zjistil, že průměrný čistý měsíční příjem žalovaného u zaměstnavatele xxxxxxxxxxxxxx. v období od prosince 2014 do května 2015 činil 18.639,- Kč.

Z avíz k zahraniční platbě bylo zjištěno, že na účet žalovaného byla z Německa připsána v měsíci únoru 2015 částka 8.942,52 Kč, v měsíci březnu 2015 částka 11.784,78 Kč, v dubnu 2015 částka 11.808,85 Kč, v květnu 2015 částka 10.800,28 Kč, v červnu 2015 částka 14.728,19 Kč, v červenci 2015 částka 11.693,88 Kč, v srpnu 2015 částka 7.716,78 Kč, v září 2015 částka 16.108,79 Kč, v říjnu 2015 částka 10.668,51 Kč, v listopadu 2015 částka 16.080,53 Kč, v prosinci 2015 částka 10.707,52 Kč, v lednu 2016 částka 10.673,43 Kč a v únoru 2016 částka 12.657,56 Kč. Byť žalobkyně původně v žalobě tvrdila, že příjmy žalovaného z Německa činí 12.000,- Kč měsíčně, v průběhu řízení učinila nesporným, že příjmy žalovaného z Německa jsou v té výši, jak žalovaný doložil a jak bylo prokázáno ze shora uvedených avíz.

Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 10.6.2015 č.j. 12 C 224/2014-71 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.1.2016 č.j. 7 Co 1972/2015-138 bylo prokázáno, že manželství žalobkyně a žalovaného uzavřené dne 25.10.1980 bylo ke dni 9.2.2016 pravomocně rozvedeno.

Z čestného prohlášení ze dne 11.1.2017 bylo zjištěno, že osoba označená jako xxxxxxxxxxxxxx, čestně prohlásila, že žalobkyni zná, neboť ji vyhledal pro její věštecké služby, které objevil na internetu. První schůzka proběhla v listopadu 2013 v restauraci u kávy, neboť se pan xxxobával, že žalobkyně vykonává svou činnost v kosmetickém salonu mezi ženami. Druhá schůzka již proběhla v provozovně žalobkyně, a to v lednu či únoru 2014. K žádným intimnostem mezi jmenovanými nedošlo, jednalo se pouze o dvě profesionální a pracovní schůzky. Dceru žalobkyně pan xxx nezná, nikdy ji neviděl ani s ní nemluvil.

Na základě provedeného dokazování soud zjistil, že účastníci byli ke dni zahájení řízení manželé, manželství uzavřeli dne 25.10.1980. Účastníci spolu nejméně od podání návrhu v této věci, tj. od 9.2.2015, nežijí a nevedou společnou domácnost. Manželství účastníků bylo pravomocně rozvedeno ke dni 9.2.2016. Nezletilé děti ani děti, k nimž by účastníci měli vyživovací povinnost, účastníci nemají. Bylo prokázáno, že žalobkyně, osoba jinak oprávněná výživou vůči osobě povinné, tj. vůči manželu, měla za trvání manželství se žalovaným intimní poměry s jinými muži.

Podle § 697 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte a rodičů. Podle odst. 2 pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném.

Podle § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany.

Soud vycházel zejména ze svědecké výpovědi dcery účastníků, která v průběhu své výpovědi před soudem působila jistě, dokonce vypovídala o podrobnostech, znala detaily, její výpověď byla logická, konzistentní, bez vnitřních rozporů, a proto soud svědkyni uvěřil, že se jí žalobkyně svěřovala se svými milostnými záležitostmi. Svědkyně má blízký vztah k otci, v jehož prospěch vypovídala, má ale blízký vztah i k matce, založený rodinněprávním poměrem. To, že momentálně není svědkyně v dobrém vztahu s žalobkyní, samo o sobě nezpůsobuje její nevěrohodnost. Současná situace v jejich vztahu, kdy spolu matka s dcerou nekomunikují, je logickým vyústěním toho, že svědkyně vyradila žalovanému skutečnosti, týkající se milostných poměrů žalobkyně. Soud proto po posouzení všech shora uvedených aspektů uzavřel, že její výpověď je věrohodná, svědkyni věří a z její výpovědi vychází. Soud tedy uvěřil svědkyni, že žalobkyně měla v průběhu manželství ještě v době před tím, než účastníci uvažovali o rozvodu jejich manželství, intimní vztah s jinými muži, když tuto informaci svědkyně zjistila přímo od žalobkyně. Žalobkyně se svědkyni takto svěřovala, a to dokonce i za účelem zajištění alibi před manželem, otcem své dcery. Svědkyně potvrdila, že tyto informace získala přímo od žalobkyně, přičemž jde tedy o informace získané přímo od účastníka řízení, který je sám sděloval dceři. Soud k důkazu provedl písemné prohlášení osoby označené jménem xxxxxxxxxx, jenž popíral intimní poměr se žalobkyní. Proti tomuto důkazu však stojí důkazní prostředek svědecké výpovědi dcery účastníků, jakožto důkaz s vyšší důkazní silou. Navíc žalovaný proti tomuto prohlášení brojil, žalobkyně však výslech osoby, která dle jejího tvrzení prohlášení učinila, nenavrhl. Soud tak s ohledem na váhu důkazního prostředku svědeckou výpovědí učinil závěr a má za prokázané, že žalobkyně manželskou věrnost porušila a tato okolnost ovlivnila nepřiznání výživného žalobkyně vůči žalovanému.

Pro posouzení této právní věci je tedy podstatné chování osoby jinak výživou oprávněné vůči osobě výživou povinné. Zjištěná okolnost, sice porušení manželské věrnosti žalobkyní, má rozhodně vliv na nepřiznání výživného. Vzhledem k této skutečnosti, kdy z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobkyně byla žalovanému v průběhu manželství nevěrná, dospěl soud k závěru, že v daném případě uplatnění práva na výživné manželky je zjevně zneužitím práva podle § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (viz. např. Krajský soud v Ústí nad Labem, sp.zn. čj. 10 Co 150/2004).

S ohledem na shora zjištěné skutečnosti soud nevedl dokazování směrem k nevěřám žalovaného. Je nepochybné, že okolnost porušení manželské věrnosti nelegitimuje druhého manžela k témuž jednání a k porušení zákonem uložené povinnosti. Pro toto řízení je však podstatné to, že to byla žalobkyně, osoba dožadující se výživného, kdo manželskou věrnost porušil a choval se v rozporu s dobrými mravy. Přiznat výživné v tomto konkrétním případě tak podle § 8 o.z. nelze, proto soud žalobu pro rozpor s dobrými mravy zamítl.

S ohledem na to, že uplatnění práva na výživné manželky vůči manželu je v tomto konkrétním případě nepochybně v rozporu s dobrými mravy, není zde tak důvod porovnávat a zabývat se životní úrovní každého z účastníků, byť soud v tomto směru provedl důkazy, a to ještě před samotným skutkovým zjištěním ohledně porušení manželské věrnosti žalobkyní. Zjištění, učiněná z těchto důkazů, s ohledem na právní posouzení věci, tak nejsou pro věc samotnou podstatná.

Soud s ohledem na zamítnutí žaloby podle § 8 o.z. neprováděl další neprovedené důkazy, jejich provedení zamítl pro nadbytečnost, když by bylo neekonomické zabývat se dalšími skutečnostmi, týkající se životní úrovně manželů v rozhodné době. Pokud se týká navrženého důkazu výslechem syna účastníků, pak tento byl navržen k prokázání tvrzení o tom, že žalovaný žalobkyni v nemoci neposkytl potřebnou pomoc. S ohledem k tomu, že je to žalobkyně, kdo se domáhala výživného, je chování žalovaného v tomto směru nerozhodné, ať již v rozporu s dobrými mravy bylo či nikoliv, podstatné je chování žalobkyně, jakožto osoby jinak výživnou oprávněné. Soud neprovedl ani výslech současné manželky žalovaného, která dle jeho vyjádření měla být do věci zasvěcená, blíže však k jakým tvrzením má být vyslechnuta neuvedl, navíc tento důkazní návrh učinil až po koncentraci řízení.

Soud tedy učinil závěr, že žaloba je v plném rozsahu nedůvodná a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaný byl ve věci zcela procesně úspěšný, a má proto právo na náhradu svých nákladů řízení. Náklady řízení žalovaného jsou tvořeny odměnou advokáta za právní zastoupení ve výši 34.580,- Kč, a to za 7 úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení, písemná podání ze dne 23.2.2015, 6.10.2015 a 9.1.2017 a účast u ústních jednání dne 4.8.2016, 1.2.2017 a 29.3.2017) se sazbou po 4.940,- Kč podle § 7 bod 5. ve spojení s § 8 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif), dále náhradou za promeškaný čas za dostavení se k jednání dne 24.6.2015, které bylo odročeno bez projednání věci, ve výši 2.470,- Kč stanovené podle § 7 bod 5. ve spojení s § 8 odst. 2 a § 14 odst. 2 citované vyhlášky, tj. ½ mimosmluvní odměny (tedy ½ z 4.940,- Kč), a náhradou hotových výdajů za 7 úkonů právní pomoci ve výši 7 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 advokátního tarifu, jízdné ve výši 1.146,30 Kč za 2 cesty z Příbrami do Písku a zpět k jednáním soudu dne 24.6.2016 a 4.8.2016 osobním automobilem Audi A4 reg. zn. 1SZ8330 s průměrnou spotřebou 5,8 l motorové nafty na 100 km při ujeté vzdálenosti celkem 208 km podle § 13 advokátního tarifu, jízdné ve výši 1.156,20 Kč za 2 cesty z Příbrami do Písku a zpět k jednáním soudu dne 1.2.2017 a 29.3.2017 shora specifikovaným osobním automobilem při ujeté vzdálenosti celkem 208 km podle § 13 advokátního tarifu, náhrada za ztrátu času zmeškaného cestou k ústním jednáním ve výši 16 započatých půlhodin po 100,- Kč podle § 14 advokátního tarifu a 21 % DPH z uvedených částek ve výši 9.041,- Kč podle § 137 odst. 3 o.s.ř.; celkem tedy náklady řízení žalobce činí 52.093,50 Kč. Tyto náklady řízení je žalobkyně povinna zaplatit v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám právního zástupce žalovaného.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Nebudou-li povinnosti uložené vykonatelným rozsudkem splněny řádně a včas, **m ů ž e** se oprávněný jejich splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Okresní soud v Písku dne 29.3.2017

Mgr. Martina Petříková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
xxxxxxxxxxxxxxxx